

Η αλήθεια υποστασιοποιείται με την σάρκωση του Κυρίου (Νικόλαος Πάτσαλος, θεολόγος)

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2hSXDgS>]

Η Σάρκωση διανοίγει Υπερκόσμιες Προοπτικές για τον Χοϊκό άνθρωπο του οποίου η αυτονομημένη αυτάρκεια γίνεται καθημερινά πνευματική ανεπάρκεια και αποτυχία αφού στερείται Αυθυπαρξίας. Έτσι ο άθεος αδερφός μας καλά θα κάνει να ξεκινήσει να αμφισβητεί πρώτα το δικό του Θεοποιημένο Αυτοείδωλο και μετά την ξεπερασμένη για αυτόν Θεότητα! Είναι πολύ βασική η Ουσιαστική Κατανόηση του Δόγματος της Σάρκωσης στο διάλογό μας με το φίλο άθεο και αγνωστικιστή καθότι ο Θεός σε καμία περίπτωση δεν ειδωλοποιείται ούτε αντικειμενοποιείται ώστε να απορρίπτεται με τόση ευκολία. Στις μέρες μας, όταν διαλέγεται κάποιος με έναν οποιοδήποτε νέο θα διαπιστώσει μια πολύ καταφατική και θετική ροπή προς μια ΠΡΟΧΕΙΡΗ αθεϊστική κοσμοθεωρία η οποία «όμοιάζει με νᾶνον ἄνορθούμενη ἐπ' ἄκρων ὀνύχων καὶ ταννυόμενη να φθάση εἰς ὕψος καὶ φανῆ καὶ αὐτὴ ΓΙΓΑΣ»[19].

Στα πλαίσια λοιπόν, αυτού του πνεύματος της προσπάθειάς μας να διαγράψουμε το Θείο από την ζωή μας και να αναδείξουμε τελικά έναν πολιτισμό άκρως ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΚΑΙ ΛΟΓΙΚΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΣΧΕΤΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ΘΕΟ, περιπίπτουμε στη νοητική υπαρξιακή ανηθικότητα, καθότι «ή αλήθεια ήλθεν»[20] και φανερώθηκε στους ανθρώπους. Βέβαια πολλοί είναι αυτοί που δεν αποδέχονται και δεν αναγνωρίζουν αυτήν την ΥΠΟΣΤΑΣΙΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΑΛΗΘΕΙΑ, και με πνεύμα σχετικισμού αμφιβάλλουν για κάθε τι. Το ζήτημα όμως είναι κάτι που απορρίπτεις και σχετικοποιείς να είναι από μόνο του αδύναμο και απορριπτέο από την ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ, και όχι από το δικό σου μυαλό. Συνεπώς το πνεύμα της νεότερης ορθολογιστικής θεώρησης και απόρριψης δεν μπορεί τόσο εύκολα να διαγράψει τα ΔΥΟ ΧΙΛΙΑΔΕΣ και τόσα πλέον Χρόνια Επιβίωσης και Οικοδόμησης ενός Πολιτισμού (Στην δική μας περίπτωση ο Ελληνορθόδοξος Πολιτισμός) που ξεπέρασε και επισκίασε με την δυναμική της Τον Αρχαίο Κόσμο Του Δία και Του Απόλλωνα.

Αυτή η πραγματικότητα αντανακλάται ιστορικά και θεολογικά από τότε που εμφανίζεται ο Χριστιανισμός (Βιβλικά Χρόνια) μέχρι και τις Μέρες μας. Το κήρυγμα των Αποστόλων ότι ο Θεός γίνεται Άνθρωπος συναντά πολλές δοκιμασίες και αμφιβολίες από πολλούς κύκλους που τελικά όμως δεν στάθηκαν ικανοί να το εξαφανίσουν. Αρχής γενομένης από τους Δοκήτες, τους Αρειανούς, τους Πνευματομάχους, τους Νεστοριανούς, τους Μονοφυσίτες, τους Εικονομάχους, μέχρι και τις σύγχρονες αιρέσεις και τους σημερινούς αρνητές της Ορθόδοξης

Πίστης, το Δόγμα της Σάρκωσης του Θεού αναμετράται με τη Φιλοσοφική Διανόηση. Το ορθόδοξο δόγμα το υπερασπίζονται οι έχοντες οντολογική εμπειρία αυτού, και συζητούν με τους εκάστοτε αρνητές και διαιρετές «όχι για ένα ἴωτα»[21] αλλά για κάτι βαθύτερο που αγγίζει βαθιά την ανθρωπολογία. Το μικρό «παιδίον» της Βηθλεέμ ως Θεός ισχυρός «Αὐτεπάγγελτος ἦλθεν» για να καταστεί με την Θεανθρώπινη φύση του ο «Ἰατήρας τῶν Ἀνθρώπων»[22]. Ταυτόχρονα «διά Ἰησοῦ Χριστοῦ» η οικουμένη πλημμυρίζεται από κάτι που δεν είχε προηγουμένως: τη «Χάριν»[23], η οποία δύναται και μετατρέπει το ανθρώπινο σε θεανθρώπινο. Ο ίδιος ο Χριστός «ἐν δύο φύσεσιν» αναγνωρίζεται ως τέλειος Θεός και τέλειος Ἄνθρωπος[24], ώστε να εισαγάγει την ανθρωπότητα στην Θεανθρώπινη Πορεία και να διαγράψει την Αυτονομημένη Ανθρώπινη που υπόσχεται το σύστημα της Θρησκείας και Φιλοσοφίας.

Επομένως, η «πολεμική» των πατέρων σχετικά με το γεγονός της Σάρκωσης είναι προσανατολισμένη στη Διατήρηση της ΘΕΑΝΔΡΙΚΟΤΗΤΑΣ. Εάν κολοβώσουμε τη Θεανθρώπινη Ταυτότητα του Χριστού δεν υφίσταται ως σωτήρας και θεμελιώνουμε ένα άλλο Πολιτισμό ο οποίος επειδή έχει ανάγκη μίας θεότητας θεοποιεί τον άνθρωπο, τη φύση, τα ζώα, και σήμερα, την Επιστήμη και την Τεχνολογία έχοντας αυθύπαρκτες ψευδαισθήσεις. Εν ολίγοις η μη αποδοχή της Σάρκωσης όπως ομολογείται από την Πατερική Σκέψη, μας εγκλωβίζει στο ασφυκτικό και μονότονο κλίμα στο οποίο όλα παραμένουν ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ[25]. Στο Δόγμα λοιπόν της Σάρκωσης θεμελιώνεται ένας καινούργιος Πολιτισμός ο οποίος μπολιάζεται πλέον από την παρουσία του Θεού. Η είσοδος μας σε ένα Βυζαντινό Μνημείο, η Θέα μιας Βυζαντινής εικόνας ή ενός Βυζαντινού ψηφιδωτού αντανακλά αυτή την πραγματικότητα η οποία μας μεταφέρει «Μεταξύ Ουρανού και Γῆς».

(συνεχίζεται)

[19] Βλ. Αλ. Παπαδιαμάντης, Λαμπριάτικος Ψάλτης, Άπαντα 8, «Η νοσταλγός και άλλα διηγήματα», (φιλολογική επιμέλεια Ν. Δ. Τριανταφυλλόπουλος), εκδ. Δόμος, Το Βήμα Βιβλιοθήκη, Αθήνα, 2011, σελ.98.

[20] Ιδιόμελον Α΄Ωρας (Ἀκολουθία Τῶν Μεγάλων Ὁρῶν).

[21] Βλ. Νίκου Ματσούκα, «Χάρισμα Και Εξουσία Στον Εκκλησιαστικό Τρόπο Ζωής», στο Θεσμός Και Χάρισμα Στην Ανατολική Και Δυτική Παράδοση. Στ΄ Διαχριστιανικό Συμπόσιο(Βέροια 4-9 Σεπτεβρίου 1999), ό.π, σελ. 38.

[22] Τροπάριο Ζ΄ Ὁδῆς Κανόνα τοῦ Ἀκαθίστου.

[23] Ιω. 1,17.

[24] Βλ. Mansi, VII, στ. 116 και Α.С.О. II, 1, 2, σελ. 129.

[25] Βλ. Ι.Γ.Κουρεμπελές, Δῶσ΄ μου λόγο Λόγε, Μελέτες λόγω Θεολογίας, εκδ. Κυριακίδη,

